

ESPERIT, CAP ON GUIES LES NOSTRES ESGLÉSIES?

Comunicació Pastoral dels Bisbes catalans als
25 anys del Concili Provincial Tarraconense

2. L'Església, poble de Déu que surt a anunciar l'Evangeli

2.4. Més enllà de la divisió entre «clergat» i «laïcat»

En aquesta línia, cal reprendre aquell element que caracteritza la comunitat dels inicis i moltes altres realitats eclesials en el decurs de la història de l'Església: la construcció en profunditat de la comunitat eclesial com a tasca de tots els batejats sota la guia dels seus pastors. Més enllà, doncs, dels atavismes propis del «sempre s'ha fet així», més enllà d'una concepció clerical i patrimonialista de l'Església, més enllà de la mundanitat espiritual que ofega les energies que l'Esperit insufla en els cors, cal situar al centre l'«impuls missioner» com a projecte compartit per tot el poble de Déu, i fer-ho en els diversos nivells del teixit eclesial, començant per l'Església particular o local (*Evangelii gaudium* 30). Cal acollir de cor una conversió pastoral i missionera que s'insereixi en «un procés decidit de discerniment, purificació i reforma» (*Ibidem*).

El Concili Tarraconense del 1995 ja posava en relleu la integració dels laics en les estructures de l'Església diocesana i precisava que calia que hi tinguessin «responsabilitats directives (delegacions, secretariats i consells)» i que hi representessin els grups amb tasques evangelitzadores com ara la catequesi o la caritat (resolució 134). D'aleshores ençà, la participació de laics i laiques en responsabilitats diocesanes, com ara secretaries generals i delegacions, no ha parat de créixer (vegeu igualment la resolució 82). Cal preguntar-se, però, si aquests passos són suficients. A partir de la consciència missionera d'una Església com a poble de Déu, tot i mantenir-se la distinció ontològica entre sacerdoci ministerial i sacerdoci comú, cal superar la divisió entre «clergat» i «laïcat», entre els qui són institucionalment responsables de l'acció eclesial (els ministres ordenats) i els qui es limitarien a col·laborar en aquesta acció (la resta de batejats). La missió és responsabilitat de tots, i per tant els itineraris de l'acció eclesial han de portar el segell de la coresponsabilitat.

(continuarà)

Diumenge, 11 de juliol de 2021. Núm. 607

DIUMENGE XV DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

SÓC JO QUI US HE ESCOLLIT A VOSALTRES

L'evangeli d'aquest diumenge ens conta la primera missió apostòlica dels deixebles. Amb la concisió característica de l'evangelista Marc, però amb la vivesa de la seva narració, ens fa penetrar en la novetat d'aquella comunitat apostòlica aplegada entorn de Jesús: Una comunitat missionera, evangelitzadora, portadora de la Bona Nova al seu entorn. Un model per a nosaltres i per les nostres comunitats.

Jesús cridà els dotze. La iniciativa és de Jesús. És ell qui crida, qui escull a cada un dels seus deixebles “*No sou vosaltres els qui m'heu escollit a mi, sinó jo a vosaltres*”. Caldria que tinguéssim més present que hem estat escollits per Déu, perquè ell ha volgut. Nosaltres simplement hem respost, i encara no sempre amb la decisió que caldria. Sant Pau (segona lectura) ho expressa així: “*Déu ens elegí en Crist, abans de crear el món*”.

I començà d'enviar-los. A la crida de Déu hi correspon una missió. Som enviats al nostre món. Hi som enviats per Crist mateix, com aquells apòstols que, tot i estar prop de Jesús, són enviats per ell a predicar i a guarir. A transmetre la Paraula de Déu i acompanyar-la amb la força de la seva acció salvadora. Ser missioner vol dir això: sentir-se enviat pel mateix Jesús a anunciar el seu Evangeli i a continuar la seva obra de salvació.

De dos en dos. Cal parar esment en aquest detall. Jesús no envia als apòstols com a franc tiradors. Han estat formant comunitat amb ell i vol que arreu on vagin actuïn “comunitàriament” i no pas individualment. Per altra banda, el missatge concordant de dos testimonis té més valor que la paraula d'un de sol. I encara una bona

part de la missió és precisament formar comunitats, fer néixer l'Església.

Els donà poder. A la missió encomanada, Jesús hi afegeix la fortalesa del seu ajut poderós. La força divina que salva i guareix la comparteixen també aquells deixebles. També nosaltres pels sacraments som enfortits per a dur a terme el que se'ns ha encomanat.

I els recomanà que no prenguessin res pel camí. Amb la força del Senyor, què més necessiten? Bastó i sandàlies... i res més. Tot serien destorbs per a la missió. I tantes coses que ens sembla que necessitem... *Només n'hi ha una de necessària:* La fe en Déu, que ho pot tot.

I els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Aquella primera missió apostòlica va ser un èxit: *“Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts que es posaven bons”*.

¿No tindrem la confiança necessària per retornar una i una altra vegada a reiniciar la missió que se'ns ha encomanat? Que la força que prové de la Paraula de Déu, que acabem d'escoltar, i del sagrament eucarístic que rebrem, ens doni solidesa i esperança per ser bons apòstols i missioners en el nostre món, en la nostra activitat de cada dia. ■

SANT CRISTÒFOR, PATRÓ DELS XOFERS.

Cada 10 de juliol es commemora Sant Cristòfor, patró dels automòbils i protector dels viatgers. Aquest és un sant molt venerat a Catalunya des de fa segles, i en diversos indrets del país destaquen les festes populars de carrer i les benediccions de vehicles i transportistes.

En aquest sentit, en la mateixa diada o en els caps de setmana propers a la festivitat, en moltes poblacions es duu a terme el ritual de la benedicció de cotxes, motos, bicicletes, camions, etc.

Que la tradició atribueixi a Sant Cristòfor el fet d'haver prestat serveis a viatgers i vianants, per la qual cosa n'esdevé patró, no és un fet casual. Segons l'hagiografia del sant, el Nen Jesús volia passar d'un costat de riu a l'altra, i Cristòfor se'l va carregar a les seves espatlles i el va ajudar. Segons sembla, va ser una feina molt àrdua: el cos del nen cada vegada pesava més perquè portava a sobre tots els pecats del món.

HORARI DE MISSES

BASÍLICA SANT FELIU

Vigílies: 18'30. Festius: 12'00 i 18'30. Feiners: 18'30

MONESTIR SANT DANIEL

Festius: 9'30. Feiners: 8'30 (Celebració de la Paraula)

MISSES ENCOMANADES

Dissabte, 10: 18,30: Josefina Cané Pallí
Diumenge, 11: 12,00: Pel poble.
18,30: A la Mare de Déu del Remei
Dilluns, 12: 18'30: Família Figueras Xifra
Dimarts, 13: 18,30: Mn. Joan Marquès (2on aniversari)
Dimecres, 14: 18,30: Intenció particular
Dijous, 15: 18,30: Francesc Bartumeu Sanllehí
Divendres, 16: 18,30: Intenció particular
Dissabte, 17: 18,30: Intenció particular
Diumenge, 18: 12,00: Pel poble. 18,30: Àngel Goy

* * * * *

CONFESSIONS

Cada dia: 18'00 - 18'25. Diumenges: 11'45 - 11'55 i 18'00 - 18'25.

DESPATX PARROQUIAL

Dijous de 12'00 - 13'00 i de 17'00 - 18'00 i a hores convingudes.

PREPAREN EL SEU CASAMENT

Àngel Carlos Verde Quintanilla amb Núria Joana Voz Osés

Dia 11 de juliol

FESTA DE SANT BENET, ABAT. PATRÓ D'EUROPA

Benet nasqué vora Núrsia, a la Umbria, cap a l'any 480. Educat a Roma, incoà la vida eremítica en la regió de Subiaco, on reuní deixebles, i després es traslladà a Cassino. Allí fundà el cèlebre monestir i escriví la Regla, que s'estengué per tota la terra i l'ha fet mereixedor del títol de patriarca de la institució monàstica de l'Occident. Morí el 21 de març de l'any 547; però ja des del final del segle VIII, en moltes regions, se'n feia memòria el dia d'avui. Amb la carta apostòlica *Pacis nuntius*, del 24 d'octubre de 1964, sant Pau VI, papa, el va declarar Patró d'Europa.